

Bohoslužby v Zábřehu 30.prosince 2014

Mk 13,32-37

Milé sestry, milí bratři, představme si, jak umí vyprávět taková kniha došlé pošty. Když jsem začínal, byl v ní zapsán každý papír, který prošel schránkou, a k tomu detailně vypsáno, oč se jedná. Časem se určité papíry v zápise objevovat přestaly a u těch ostatních byl popis stále stručnější. Taková kniha tak vypráví svědectví, jak se postupem času určitá činnost stále zjednodušuje, upravuje. Pořád to odpovídá určité normě, tak je to v pohodě. Ale náhle si nad tím můžeme uvědomit, že se jedná o něco přirozeného i v jiných oblastech lidské činnosti. Zpočátku je vidět veliká pečlivost, hra s detaily, časem se ale mnohé detaily ztrácejí a jednání je co nejjednodušší. V případě vedení knihy došlé pošty je to asi docela jedno, ale ona se taková věc může přihodit i na jiných rovinách lidského jednání. Přichází do manželství, přátelství, různých dalších vztahů. Zde už nejde o nic triviálního, ale jde o nesmírně důležitou část lidského života. Pokud ochabuje horlivost ve vztazích, je to na pováženou, neboť tyto vztahy tak směřují ke svému zániku. Nemohou dost dobře fungovat, když se z nich vytrácí vřelost a ochlazují se. To je něco, čemu asi docela dobře rozumíme. Není nám asi moc příjemné, když přátelé na nás postupně zapomínají, když partneři stále víc odbývají společné chvíle, tam, kde byl ještě nedávno zájem, přichází jen lhostejnost. Ochlazení se pomalu vtírá i do vztahu člověka k Bohu. I zde se časem začíná projevovat určitý útlum, opadnutí prvotní horlivosti a zapadnutí do vyjetých kolejí. Čteme o tom nejedno svědectví nejen na stránkách Starého zákona, ale i v listech apoštola Pavla. Zdá se to být přirozené, ale určitě to není dobré.

Mezi základní body křesťanské víry, patří očekávání druhého Ježíšova příchodu. A právě v této oblasti se snad nejvíc ukazuje, jak je tomu s tím ochlazováním víry, upadáním do nějakých vyjetých kolejí. Ježíš nás před tím varuje. A pokud nás on sám před něčím varuje, je zřejmé, že je to velmi reálné nebezpečí. Druhý příchod nastane. To je věc, která je zřejmá. Ani sám Ježíš ale nevěděl, kdy. Nezná tu dobu, ten čas. Ví jen, že bude možná brzy. Pro učedníky je to hodně silný impuls. Když byl Ježíš ukřižován a vzat do nebes, čekali, že nepomine ani jedna generace a zase se vrátí. Nestalo se tak. Zatím těch generací bylo nepočítaně a druhý příchod nenastal. Už v listech apoštolů se ozývá, že s druhým příchodem se přestalo počítat. Někteří mu nevěřili, jiní ho zkrátka odsunuli na neurčito. Stal se z něj takový zvláštní článek víry. Nikdo o něm nepochybuje, ale skoro se zdá, jakoby ho ani nikdo nebral moc vážně. Dost možná tomu napomohli jiní, kteří ho vzali až moc vážně a nevyšlo jim to. To ale přece nemůže být důvod k tomu, abychom tuto událost zlehčili, zrelativizovali. Vždy je přeci lepší očekávat a nedočkat se, než nečekat a být pak nepříjemně zaskočen. Ježíšův příchod nás má najít připravené, nikoliv zaskočené, že už je tady. Je dost špatné dát Ježíši najevo, že přichází jaksi nečekán, tedy nevhod, že bychom možná rádi, kdyby přišel o něco později.

O té bdělosti nemluví Ježíš ale jen tak. Nejde jen o naše setkání s Ježíšem. Když pozorně čteme ten dnešní oddíl, je mluveno o člověku, který dává každému odpovědnost za jeho práci. Když se vrátí, předpokládá, že každý koná, co měl konat. Tedy služebníci slouží, vrátný pečlivě hlídá. To je detail, který promlouvá do našeho života velice silně. Promlouval už k učedníkům a do jisté míry s ním také měli problém. Jejich poslání je ve zvěstování. Jenže moc jim to nešlo, až pronásledování je vyhnalo z Jeruzaléma do dalších měst a vesnic. Stejný problém zde máme i my. Očekávat na příchod Páně totiž můžeme dvojím způsobem. Můžeme si říct, že nám stačí, to co máme. Nějaká činnost vidět je, máme kde Pána přivítat. Stačí se tedy zakonzervovat na určitém stavu a dál nic neřešit. Jenže nejsem si jist, je-li to zrovna to, co nám Pán Ježíš svěřil jako úkol. On přece neřekl, abychom pečovali o jeho dům a drželi jej v nějaké formě až do jeho návratu. To by tam ty své služebníky nemusel přece nechávat. To by stačilo, kdyby po jeho odchodu uklidili, zamkli a pak si jen sedli někde do svého pokoje a čekali, až se vrátí. Vezmeme-li v úvahu, že nedávno jsme četli o hřivnách, kde zrovna zakopání hřivny nebyl ideální nápad, je jasné, že ani zde ten člověk, co odcestoval nemá na mysli, aby byl jeho dům zakonzervován v určitém stavu. Ti služebníci mají dál dělat, co dělali, když byl jejich pán s nimi. Tedy tím pádem máme i my dělat dál, co dělal Ježíš, tedy volat k pokání, zvěstovat evangelium.

Zde se dostáváme před poměrně zajímavou otázkou. Jak tedy má naše očekávání vypadat? Na co máme klást důraz, čím se zabývat? Je to asi o dvou rovinách. Zcela jistě se máme připravovat na té osobní. Naše víra v Ježíše by neměla spoléhat na to, že přijde později a je tedy dostatek času na činění pokání. Máme dbát o svou spásu hned teď a nečekat až bude vhodnější příležitost. Ono to s sebou nese pár věcí, které nebudou příjemné, ale nejde je odkládat. Zápasit se svým hříchem, se svou slabostí, to je boj, který bychom asi rádi odložili na později. Ale nejde to. Vyjít z pod moci hříchu není možné odkládat. Je to důležitá věc ve vztahu k Bohu a při svém příchodu nebude čekat, až ji začneme řešit. Je to jako na autobusové zastávce. Když autobus přijede, je docela pozdě na to zjišťovat, jestli s ním chci opravdu jet nebo ne a žádat tak řidiče, aby mi dal ještě čas na rozmyšlenou. Zkrátka ke druhému příchodu musíme být nachystáni, připraveni ve svém nitru, připraveni ve svém životě.

Tato osobní připravenost se pak přenáší i na rovinu společenství. I zde se odehrává očekávání Páně a je třeba s jeho příchodem počítat. Je důležité, aby život společenství byl na příchod připraven, aby plnil, co mu Bůh uložil. Tady je zcela jednoznačné, že tím úkolem je zvěstování spásy celému světu. Až Pán přijde, bude se ptát nejen na naši víru, ale také třeba na důvod, proč zde někteří lidé nejsou, proč na něj nečekají. Měli jsme je pozvat, ale nestihli jsme to. To je docela trapas. Jen si představte tu situaci, že Pán Ježíš přijde, a teď se tak podívá po naší zemi a zeptá se nás: „Proč na mne ti lidé nečekají? Proč se nepřipravili? Jak je můžu vzít s sebou, když tu nejsou? Co jste vlastně dělali, že o mne neví? A teď si vezměte, co asi tak můžeme odpovědět. Víš, Pane, přišel jsi velmi brzy. Kdybys přišel až za pár let, tak by to bylo jiné. Měli jsme takový plán. Trochu jsme potřebovali udělat pár změn ve fungování církve. Hele, podívej. Tady jsme zainvestovali, a tady se objeví výnosy. To budeme vědět, že jsme za vodou a bude

moci jít i do těch děr tam za kopcem a zvěstovat evangelium. Opravdu to máme dobře spočítané a na misijní práci se vrhneme už za dvacet let. Pokud nám tedy budeš nakloněn a nepomůrou do té doby všichni salárníci. Zní to asi hodně divně. Ale taková může být opravdu naše skutečnost. Přemýšlíme o mnoha věcech, které jsou nutné z hlediska fungování organizace. Ale církev není organizace. Církev je živý organismus. Ten nemůže být sevřený, zakonzervovaný do nějaké podoby. Potřebuje růst, jinak zakrní a zemře. Takže je na nás, abychom i s tímto způsobem jako společenství přemýšleli. Naše plány do budoucna by měly stát na službě, kterou konáme po vzoru Ježíše. Ta je totiž časově nezávislá, nepotřebuje plánování v řádu desítek let.

Ježíš svou výzvu k připravenosti na jeho příchod shrnuje do příkazu: Bděte! Bděte a nespěte. Právě spánek je pro život jednotlivého křesťana i společenství církve něčím dost nevyzpytatelným. Spánek je výrazem spokojenosti, ale také únavy. Obojí do našeho života přichází. Sloužit Bohu stojí mnoho sil. A tak se někdy dostáváme do situace, kdy jsme z toho celí vyčerpaní. Pak se může stát, že ztratíme ostražitost a do jednání se nám dostane cosi spíše našeho lidského a to Boží se pak někde odsune. Proto je ta bdělost důležitá, stejně jako je důležité vědět, že není tak náročná. Klíčem k bdělosti je život z Božích sil. Můžeme být bdělí, pokud budeme mít před očima Ježíše Krista a nikoliv zrcadlo. Když se totiž díváme do zrcadla, vidíme, sebe, ale také to, co je za námi. To může vést někdy až k pýše. Podívejme se, co jsme dokázali. Už jsme udělali hodně, tak si dáme pauzu. Když se ale budeme dívat na Krista, uvidíme do budoucna, uvidíme, co nás čeká i to, že v tom nepůjdeme sami. Čeká nás hodně práce a tak máme daleko k sebespokojenosti a dřímání na vavřínech.

Vstupujeme do Adventu, do doby očekávání. Takové horlivé, radostné očekávání je něco, co nám právě nedá spát. Když jsem byl malý a někam jsme měli jet a já se moc těšil, nemohl jsem dospát. Zkrátka spánek v tu chvíli nebyl potřeba, protože mne posilovalo to těšení na přicházející den. Myslím, že ve vztahu k Bohu je to podobné. Jeho příchod, tajemno kolem něj, to možná kazí práci stratégům a plánovačům. Ale na druhou stranu dává sílu ke službě Kristu a jeho evangeliu. Láska k bližním v kombinaci s krátkostí času do dne soudu, to je myslím ta nejpádnější výzva k tomu, abychom nejen sami sobě, ale i celém světu připomínali Ježíše a jeho dílo evangelia. Použijme tento požehnaný čas, abychom hledali a nacházeli cestu, jak Boží poslání v tomto světě naplnit.

Pane Ježíši, očekáváme na tvůj příchod. Přišel jsi k nám svým Duchem, dal jsi nám zakusit nový život. Prosíme přijď, ať tvé dílo může být i s naší pomocí dokonáno.

Neděle 30.listopadu 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Středa, 03 Prosinec 2014 12:12 - Aktualizováno Středa, 03 Prosinec 2014 12:13

Amen.